

FEHÉR

I.

*csöndek – üveghegy, lárma –
álom héjából kibomló
fehér árny, simuló...
mióta vagyok árva?
„nem számít, túrd el,
kérdezni nem való.”*

II.

*(nagy kendő – betakar
holdudvar – a fehér –
a dalok, a mesék,
tündér suhanás –
kagylóba zárt
tenger moraja –
a halhatatlan valami...
léleeknek szoktuk mondani).*

III.

*és szembe süt a nap –
feketén, hidegen,
de a kéz
fehéren simogat,
mégis árva és idegen.*

*gyűródés, vasalás,
ráncok az ingen,
ráncok anyám mosolyán,
fél szemmel lesem,
hogy kapkodja fel
kövek közül a jövőt,
a kisdetek mosolyát,
a kukoricaszemeket –
fél szemmel, istenem.*

IV.

*csilingelő vizek
apró nevetései,
a legtisztább víz –
a legtisztább ének.
de örvény rántja el tőlem,
köténye széle tépett,
nem lesz már semmi
ugyanúgy...félek.*

*minden fekete, idegen,
ideleenn fázom.
ideleenn vannak
megfogyatkozva,
kiéhezten,
koldusok szeméből
kipergő álmok,
üveghegy a lárma közepén,
kagylóba zárva
tengermoraj,
szívek robaja.*

V.

*kendője foszlik,
továbbkacagja magát
az időn, tovább
a vámszedő halálon.
fehéren őriz,
fentről mosolyog,
titkos, lobogó
fényugarak szemei.
istenem... fehéren őriz.*

szalagok bomlanak...

*Az est olyan volt, mint az ében,
fekete fáklyaláng kezében,
a háztetőig nőtt az árnyék,
s az alkony, mint egy némajáték:
felhők bíborba mártott ujja
a nap a csendtől megvakulva
a rét, a tóba hulló erdő
holdszemű éjből felderengő
viasz-csomó, tűztestű sárkány,
lobogva nyargal át a járdán.*

*Már érkezik fekete lábakon,
a hold mögül süvölt a fájdalom,
szilaj küzdelem alatt felnyerít,
útját sziklák keresztezik.
Sötét utcák kövein bolyong,
körötte csend, csak néha-néha zsong
egy lámpabúra a terek között,
csomóssá dagad fénye in a köd.
Megáll egy percre, minden elmerül,
tékozló fénye cseppfolyósra hül.*

*Szalagok bomlanak a hold alatt,
feszes zsinórnak képzeled magad,
eltépődsz, átfeszülsz a tárgyakon,
s a néma súlytalanságban hagyom,
hogy eltépj, megfeszíts, kint okozz,
s halott csillagként fölöttem forogj.*